Vizionarul Ineditului

On Februarie 07, 2016

Redefinește-te din perspectiva capacității de a-ți explora limitele, diminuând contradicțiile dintre ceea ce surprinzi „pe fugă" și ceea ce se pierde „în așteptare".

Pe măsură ce călătoream de-a lungul vieții, imaginea necunoscutului, sub aparența unui amănunt dintr-un întreg al ordinii atotcuprinzătoare, mă urmărea peste tot. Fără voia mea, între atâtea peisaje nemaipomenite, la ea îmi fugea primul gând, pentru că tot ceea ce observam era doar o oglindire a ceea ce nu vedeam. Iar o vedere asupra a ceea ce este interpretabil în direcția unei abordări de ansamblu facilitează o varietate de răspunsuri din care nu se înțelege mai nimic.

Ineditul este tema unui artist care caută o ieșire din fața unei realități neînțelese, or din acest punct de vedere mă situam la limita dintre utopie și adevărul absolut. Dacă voiam să introduc tot ce vedeam într-o formă nouă de cunoaștere, ar fi însemnat să mă leg de un fel de ghidaj deductiv, neclintit în convingerea că trebuie să existe ceva accesibil în spatele fenomenelor greu de explicat, subliniind importanța propriei mele schimbări în acord cu o lume care se schimbă și ea la un alt nivel.

Ineditul este creat de faptul că a ta concepție despre viață este poziționată în centrul unei gândiri care pune pe primul loc acea parte a vederii care se află în afara privirii centrale, focalizată nu atât pe ceea ce ți se întâmplă, ci pe înțelegerea a ceea ce contituie o întâmplare. Este ceea ce îl caracterizează pe un artist care redă lumea nu după felul cum arată într-o clipă trecătoare, ci în funcție de cum se îmbină elementele de cunoaștere ale unei realități dincolo de cea vizibilă imediat, care întrece orice așteptări.

Leadership: Care e poziția ta față de toate experiențele vieții într-o realitate subminată de iluzie, dacă nu chiar înlocuită de aceasta, pe fundalul căutării unei surse de inspirație care să dea sens reprezentărilor tale despre cunoaștere?

Într-o călătorie dintr-un oraș în altul, trenul circulă cu opriri, dar chiar și așa călătorului îi ia puțin timp să prindă regulile unei excepții impuse de acordarea priorității în a desluși tainele unei vederi bazate pe modificarea percepțiilor anterioare.

Poziția mea față de experiențele trăite într-un asemenea moment grăbit de logica mentală era aceea de spectator al unei lumi într-o continuă dezagregare. Şi asta, deoarece fiecare fenomen pe care îl surprindeam în mers înregistra tendințe de variație total diferite, de multe ori contradictorii. Peisajul era când mohorât, sărăcuț în elemente, umbrit de nori, când complex și interesant, dar chiar în aceste împrejurări părea cât se poate de trist fiindcă îmi lipsea capacitatea de a schimba ceva.

Vederea se șterge odată cu începutul de altceva nou, nu pentru că nu a fost imortalizată, bine întipărită pe retina memoriei, unde există puțin potențial reducător de contradicții și întrebări, ci pentru că întotdeauna este mai ușor să începi ceva decât să termini ceva, tot așa cum este mai ușor să construiești de la temelie o clădire nouă decât să refaci una veche.

Nu îmi rămânea decât să aștept să ajung cât mai departe cu gândul la obținerea unor noi vederi, nu are importanță încotro și nici de unde, esențială rămânea curiozitatea de a afla cât mai multe. Dar teama de păcatul de a prins în mrejele prezentului mă făcea să uit tot ce vedeam, tot ce aflam pe parcursul călătoriei. Singura mărturie că nu surprindeam doar lucruri de fond cuprindea posibilitatea de-a fi un exemplar unic de vizionar al ineditului.

Numai că dorința de a vedea cât mai multe fugea mai repede decât credeam, spre peronul unei alte stații, iar ciudata curiozitate de a coborî acolo rămânea mereu în urma mea. Din această cauză, probabil, mă simțeam bântuit de câte o imagine mișcătoare în orice loc static. Însă și pe acestea le respingeam odată cu pornirea trenului.

Leadership: Poți să schimbi regulile unei excepții impuse de acordarea priorității în a desluși tainele unor vederi bazate pe modificarea percepțiilor anterioare?

Tot ceea ce vedem este de fapt o sumă a convingerilor, percepțiilor noastre asupra realității. Excepțiile sunt acele cazuri în care nu reușim să distingem acele lucruri bătătoare la ochi, în schimb vedem ceea ce nu sunt pregătiți să credem. Sau distingem doar ceea ce putem imortaliza, ceea ce nu știm, dar nu neapărat ceea ce ne lipsește sau ni se potrivește.

În artă, prin excepție se constată absența viziunii din care creația își are punctul de plecare. Oamenii care nu reușesc să asimileze o cunoaștere prin revelație, în urma acelor experiențe personale de surprindere a ineditului, prin combinații de imagini și momente trecătoare, nu vor putea niciodată să înțeleagă leadershipul din perspectiva capacității de a-și explora limitele.

Prioritatea în a desluși tainele unor vederi bazate pe modificarea percepțiilor anterioare constă în a conferi importanță acelui "moment trecător" care nu se mai poate repeta și care trebuie să fie apreciat acum, înainte să zboare și să dispară pentru totdeauna. În acest sens, o analogie cu o călătorie printre diferite orașe cu este binevenită pentru a pregăti următoarea revelație: „orice lucru la care ții, este un lucru la care poți să renunți în fața evenimentelor la care iei parte pe neprevăzute”.

Cunoașterea deținută de un artist are ca specific puterea de a schimba o realitate care i se dezvăluie puțin câte puțin, într-o trecere de la un set de criterii, vagi, interpretabile și netransparente, spre un set de criterii clare, măsurabile, palpabile.

În romanul "Numele Trandafirului" scris de Umberto Eco, există acest fragment la care deseori m-am întors, fiindcă îmi furnizează o anumită înțelegere asupra conceptului de prioritate:

„Dar tot atunci, știu bine, am început să mă las legănat de simțul asemănării: orice putea să aibă misterioase analogii cu orice. Când m-am întors în Europa, am transformat această metafizică într-o mecanică, și de aceea am nimerit fără veste în capcana în care mă găsesc acum. De atunci m-am învârtit într-un crepuscul în care se anulau diferențele.”

Ineditul este începutul unui ceva în aparență banal, dar care se continuă către ceva mult mai complex, pe măsură ce se intensifică contradicțiile între ceea ce surprinzi *„ pe fugă ”* și ceea ce se pierde *„ în așteptare ”*.

Iar un om care explorează abordarea realității din perspectiva capacității de a-și înțelege propriile experiențe și propria călătorie, ar trebui să încerce să compare percepțiile deformate ale imaginilor îndepărtate sau apropiate cu mesajele ce pot să apară din cele două contradicții.

Imaginile pe care le prelucrezi „în trecerea” prin lume, obligând uneori la un soi de ghidaj deductiv - o formă de a te îndepărta de puncte de vedere fixe, sunt de fapt absorbții de amănunte diverse care pot să servească drept corecție a unor evaluări de situații sau ca descifrări ale sensurilor existenței.

Leadershipul este imaginea pe care ți-o formezi despre o realitate în care ești constrâns să accepți doar extrema unei viziuni, iar pe cealaltă să o renegi.

Vizionarul Ineditului este dependent de curiozitatea de a afla cât mai multe, neclintit în convingerea că trebuie să existe ceva accesibil în spatele fenomenelor greu de explicat.

Dacă vrei să ajungi cât mai departe cu eforturile de a-ți extinde orizonturile și viziunea asupra existenței, făcând din orice călătorie un fel de concluzie la observația unor fenomene de tip aparte, învață să înclini balanța identificărilor de noi imagini spre predominarea unei esențialități care să constituie conținutul unei logici în modul de construcție a propriei tale lumi.

Source: https://neculaifantanaru.com/vizionarul-ineditului.html